Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

JUBILEUMSÅRGÅNG

N:o 5 Febr. 2 | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN. | 30 årg. 1913.

Vittnesbörd.

Mark. 8: 27—31.

Under nära tre år hade apostlarne nu följt Jesus, och under lika lång tid hade folket i Judalandet lyssnat till hans ord och sett hans underbara gärningar. Nu är han på vandring till de avlägsna och glest befolkade trakterna i norra Galileen vid Cesarea Filippi, och apostlarna följa honom. Här vill han i stillhet och frid undervisa dem om, vad han måste genomgå och utföra för att kunna varda hela världens frälsare och försonare.

Men innan han börjar denna undervisning, vill han lära känna, vilken frukt hans föregående verksamhet satt i folket och i lärjungarnas själar. Därför frågar han dem: "Vem säga människorna mig vara?" Lärjungarne hade rört sig med sin verksamhet mitt ibland Galileens folk, och hört dem uttala sina olika meningar om Jesus. Somliga trodde honom vara Johannes döparen, som uppstått från de döda. Andra trodde, att den store Elias, som for upp till himmelen i en av ljusflammor omgiven vagn, hade vänt åter till jorden. Åter andra trodde honom vara någon av gamla förbundets store profeter, såsom

Jesaias eller Jeremias. Ingen enda trodde honom vara en vanlig människa, inte ens den lättsinnige och försupne konung Herodes trodde det. Och varför? Ingen människa hade gjort sådana gärningar som Jesus gjorde, och dessa gärningar hade de själva varit vittnen till och sett utföras under sina egna ögon.

Jesu samtida hade således fått den bestämda uppfattningen av Jesus, att han var en av Gud sänd. Han, som tog på de spetälska med sin hand och gjorde dem helbrägda, han, som gav de blinda sin syn och de döva sin hörsel, han, som återgav de döda livet — han, som betvang demonerna — han var ingen vanlig människa utan ett sändebud från den allsmäktige Guden. Därför utropade folket, när Jesus uppväckt änkans son i Nain: "En stor profet har uppstått ibland oss, och Gud har besökt sitt folk." Inför sina samtida var Jesus således den gudasände. Folket var på rätt väg för att rätt lära känna Jesus.

Sådan frukt hade Jesu verksamhet burit hos folket. Men han ville även veta, vad frukt den burit hos apostlarne. Därför spörjer han dem: "Vem sägen I mig vara?" Petrus svarar för sig själv och för sina med-apostlar: "Du är Kristus." Han behövde icke söka detta svar. Det hade växt fram under det treåriga umgänget med Jesus. Det var en gång för alla avgjort hos dessa apostlar, att Jesus var Kristus, den levande Gudens son, den utlovade Messias-konungen, frälsaren och försonaren. Men ännu visste de inte rätt, på vilken väg eller på vad sätt han skulle varda världsförsonaren. Därför omtalar Jesus detta för dem i den sista versen av vår text.

Där talar han undervisande och säger: "Människosonen måste lida mycket och förkastas av de äldste och översteprästerna och de skriftlärda och dödas och efter tre dagar uppstå igen." De hade avgivit den stora bekännelsen, att han var Kristus, Guds son; nu få de lära sig förstå, att han är en *lidande* frälsare. Han skulle genom sitt lidande och sin död varda försoningen för våra synder, och genom sin uppståndelse skulle han bära fram liv och oförgänglighet i ljuset. Nu är Jesus vår och hela världens frälsare, nu är han det eviga livet för oss alla.

Inte ännu förstå apostlarne dessa Jesu ord. Men när de på den första kristna pingstdagen fått mottaga Guds Helige Ande, då börja de bättre förstå, vem Jesus var, och vad han uträttat för vår frälsning. Och nu börja de avgiva ännu härligare vittnesbörd om frälsaren. Inför sina samtida och inför alla kommande människo-generationer ha de vittnat, att Jesus är Guds Lamm, som borttager världens synder, att han är försoningen för våra synder och icke allenast för våra utan ock för hela världens, att han genom sin död brutit dödens och djävulens välde och frigjort oss människor från dess träldom och fruktan, och att var och en som tror på Jesus skall hava syndernas förlåtelse genom hans namn.

Detta vittnesbörd hava Herrens apostlar avgivit jämväl för oss, på det att vi skola tro på Jesus och varda frälsta för tid och evighet. Och var och en som tror, får i sin ordning avgiva sitt vittnesbörd om Jesus för sina medmänniskor.

J. B. Gauffin.

Negergossen, som sökte Jesusbarnet.

Djupt inne i Afrika, långt borta från någon missionsstation, bodde en liten negergosse.

En dag träffade han en annan gosse, som en tid hade vistats vid brödraförsamlingens missionsskola i Gnadenthal. Där hade han lärt sig läsa och fått såsom gåva ett Nya testamente.

Medan nu de två gossarne en dag suto tillsammans, lät bokens ägare sin bok "tala", såsom de svarta säga. Han läste för sin kamrat den sköna berättelsen om Jesusbarnet i Betlehem.

Negergossen förundrade sig mycket först över själva boken — huru förunderligt den kunde tala — och därnäst över de märkvärdiga ting, som den hade att berätta. Med spänd uppmärksamhet lyssnade han till varje stavelse, och då den lille föreläsaren hade slutat, hade hans åhörare gripits av en stark längtan efter att få se det märkvärdiga barnet i Betlehem, som lindades och lades i en krubba.

"Kan jag inte få se barnet?" frågade han ivrigt.

Den andre nickade.

"Ack, säg mig då, var det finns."

"Det finns i Gnadenthal", sade den lille föreläsaren mycket säker på sin sak.

"Har du sett barnet?" frågade den andre ännu mera ivrigt.

"Nej, men jag vet, att Jesus finns där, ty de sjunga om honom och tala med honom. Det har jag själv hört."

Den lille förvånade negergossen kunde icke längre hålla ut med att vakta getterna. Tanken på barnet i krubban uppfyllde dag och natt hans sinne och gav honom ingen ro.

Han ville finna barnet. Han ville gå till Gnadenthal för att med egna ögon se detta underbarn. Det var en mycket lång väg, det visste han, men intet kunde hindra honom. Han ville med egna ögon se detta förunderliga barn, vad än det skulle kosta. Och så snart han kunde lämna sin tjänst, begav han sig på väg.

Han vandrade till fots största delen av den långa vägen och var mycket glad, när han någon gång emellanåt fick sätta sig upp på en oxvagn, som förde honom över berg och dalar eller genom stora skogar med brusande vattenfall. På detta sätt nådde han till sist en lördagsafton fram till Gnadenthal.

En svart, kristen kvinna, tog vänligt emot honom, gav honom av sin kvällsmat och lät honom sova i sin hydda.

Följande morgon väcktes han av missionsstationens kyrkklocka, som kallade till predikan. Han förstod icke, vad detta skulle betyda, men han följde sin snälla värdinna till kyrkan. Med stort intresse lyssnade han till den vackra sången, och hans ögon voro allvarligt fästade på missionären, medan denne talade.

Missionären öppnade bibeln och började läsa. Och vad var det han läste? Jo, det var just det andra kapitlet av Lukas ev., den underbara berättelsen om barnet i Betlehem.

Vår lille vän såg sig spanande omkring i det glada hopp, att han skulle få se barnet. Och som han sitter där och stirrar, upptäcker han ett barn, som syntes honom så vackert, att han aldrig hade sett dess like. Barnet hade ljust hår, som föll i lockar nedåt skuldrorna, stora, blåa ögon och en ansiktsfärg, som var vida olik de infödda afrikanska barnens.

"Det är barnet från Betlehem", tänkte den stackars okunnige gossen, "det barn, som jag längtat så mycket att få se. Ah, så lycklig jag är, som slutligen har funnit det!"

Då mötet var förbi, skyndade han i sin översvallande glädje att tala om för sin snälla värdinna, att han nu hade fått sin högsta önskan uppfylld. Han hade sett Jesusbarnet.

Den kristna negerkvinnan förstod icke strax, vad han menade, men småningom fick hon klart för sig hans missuppfatt-

PETRUS AVLÄGGER SITT VITTNESBÖRD.

ning och förklarade honom då, att barnet med de ljusa lockarna och de blåa ögonen var missionärens egen lille son.

Han kände sig först djupt besviken, men den enkla, kristna kvinnan, som själv till sitt hjärtas tröst hade lärt känna Jesus, började nu tala om för honom, att Jesusbarnet var Guds egen son, som föddes här på jorden och att han ännu i dag är kvar på jorden, fastän osynlig, och att han skall bliva när oss alla dagar, ända intill världens ände, så hade han själv sagt till sina lärjungar.

Hon berättade för sin ivrigt lyssnande

SNÖFRUN.

åhörare om Jesu födelse, om hans lidande och död på korset, hans uppståndelse och himmelsfärd och om den plats han nu har intagit på faderns högra hand i himmelen, samt om hans innerliga kärlek till alla människor på jorden.

Och Guds Ande öppnade den lille gossens hjärta, så att han trodde ordet och började älska Jesus, fastän han icke kunde få se honom. Han bad att få stanna kvar vid missionsskolan, vilket med glädje beviljades honom. Här lärde han nu själv att läsa och blev icke blott en sann och uppriktig Jesu lärjunge, utan också en verksam evangelist bland sina landsmän.

Snöfrun.

Med teckning.

Stora bror och stora syster voro i skolan nu på förmiddagen, men när de stodo färdiga att gå, satt lille bror i sängen, nymornad och rödkindad och vinkade och log åt dem. Då måste systern in och säga ordentligt farväl åt honom och klappa honom med vantarna på.

Stora bror nöjde sig med litet mindre vänliga fasoner. Han stod bara i dörren och ropade: "Skynda dig upp och klä' på dig, du lilla sjusovare! Ute i hagen har du någon som väntar på dig. Med den kan du ha roligt, tills vi komma igen. Farväl med dig, lill-tutte."

Det låg så mycken vänlighet i tonfallet, att lillen blev lika glad åt broderns ord som åt systerns smekningar. Men nu skyndade de ut och på väg till skolan.

Förliden eftermiddag låg lillen och sov, men syskonen voro vakna och ute i hagen och förde snöbollskrig. Snön låg nyfallen, mjuk och kram. När de tröttnat på kriget, slöts fred. Men vad skulle de nu göra? "Ska vi bygga en fästning?" frågade gossen. "Nej, nu ska vi ha fredliga saker för oss", svarade flickan.

"Då göra vi en snögubbe", föreslog han.

"Varför ska det alltid vara snögubbar? Kan vi inte för ombytes skull göra en snögumma?"

"Jo, det var präktigt. Det har jag aldrig varit med om förr."

Och så började arbetet, och innan mörkret föll på, stod snögumman färdig. Far och mor måste ut och se på barnens verk, men lille bror sov ännu, och när han vaknade, då var det mörkt.

Det var inte så utan, att de äldre syskonen emellanåt tänkte på sin snögumma den dagen, och på vad intryck hennes åskådning skulle göra på lille bror.

Emellertid dröjde det en stund, innan han blev klädd och hade ätit frukost. Men sedan stormade han ut för att se.

"Åh, en sådan fru! Mor, mor, kom ut och titta på snöfrun." skrek han. Och mor måste ut och se, även hon. Men lillen måste ut gång på gång under dagens lopp för att se och beundra och prata litet med snöfrun.

Och när äntligen syskonen kommo hem från skolan, sprang lillen emot dem och hoppade på ett ben i sänder och jämfota emellanåt: "Tack, tack ska ni ha för den lustiga snöfrun!" ropade han och slog armarna omkring dem, den ena först och den andra sen. "Det var en riktigt rolig snöfru."

Men vid middagsbordet fick far del av glädjen och av namnet, som lillen gett deras händers verk. Och roligt hade de allesammans.

J. B. Gauffin.

Vasen.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Skymningen utbredde sig allt mer och mer. Elden i den stora kakelugnen kastade sitt sken över golvet i det halvmörka rummet, men därutanför lyste den vita snön på taken. Detta brukade vara den trevligaste stunden på hela dagen, men för Helmer fanns denna kväll varken trevnad eller ro. Hans tankar kretsade oupphörligt omkring vasen, som låg därinne med avslaget handtag, och medan Dora pratade med dem och talade om sagor för Erik, lyssnade han ängsligt efter ljudet av tamburklockan.

Fastän trappan låg så långt borta, tyckte han hela tiden, att han hörde pappas och mammas steg. Han tystade flera gånger på Dora och Erik, men tiden gick, och det blev nästan alldeles mörkt. Dora tände taklampan och satte sig vid bordet och visade Erik tavlor, medan Helmer stirrade i sina skolböcker. utan att förstå ett enda ord av vad som stod i dem.

Erik hade fått sin mat och blivit förd till sängs, innan föräldrarna kommo hem.

Helmer satt med huvudet lutat i händerna, fördjupad i geografien, då han hörde deras steg i tamburen. De kommo in med lätta steg, synbarligen glada att åter vara hemma. Men Helmer låtsade, som om han läste och såg upp först då de voro inne i matrummet.

"Nå, allt står väl bra till och ingenting har hänt?" frågade pappa.

"Nej, det har inte hänt något."

"Och lill-gossen min har väl lagt sig", sade mamma, medan hon leende tog av sin stora kappa. "Vi blevo länge borta, pappa och jag, längre än vi tänkte."

"Ja, lille Erik var sömnig", förklarade Dora, "och så fick han sin mat och fick gå och lägga sig."

"Jag måste gå och säga god natt till min lille gosse", sade hon och skyndade sig in i barnkammaren. Där låg Erik och sov redan så gott med halvöppnade läppar. De gula lockarna ringlade sig neröver den runda, röda kinden. Hon böjde sig ned och kysste honom.

"Nå, hur har det gått med läxorna?" frågade fadern.

Jo, Helmer kunde alla läxorna.

Han talade om, vad han hade till läxa följande dag, medan hans ögon med spänning följde faderns bekymmerslösa promenad från rum till rum. Nu tände han en sticka och gick in i förmaket.

Helmers hjärta stod stilla. Nu måste det komma.

Och i nästa ögonblick stod pappa i dörren. Helmer hörde bara det enda ordet, "vasen", som uttalades med häftig röst. Allt det andra surrade obegripligt för hans öron.

"Men kära — är vasen sönder?" Det var Dora, som kom in med tébrickan och så när hade förökat olyckan genom att släppa alltsammans i golvet.

Och mamma stod i dörren ännu med hatten på, och hennes röst ljöd klagande: "Min vackra vas!"

"Men vem kan ha slagit sönder vasen?" ropade pappa inifrån rummet.

Han kom fram till dörren med vasen i den ena handen och handtaget i den andra. Han var både bedrövad och förbittrad, och hans röst ljöd hård och skarp.

"Vem har slagit sönder vasen, frågar jag?"

"Inte vet jag det", stammade Dora, medan hon satte kopparna på bordet.

"Jag har inte slagit sönder den", sade Helmer.

Nu var det sagt. Bägge föräldrarna sågo på honom, men han höll med ansträngning blicken riktad på dem och upprepade sitt påstående.

"Jag visste inte en gång, att den var sönder", tillade han.

Gamla Dora var mycket olycklig. Hon kunde icke förstå, huru olyckan gått till. Hon hade en liten stund varit inne i

sovrummet för att ordna där. Annars hade hon och barnen hela tiden varit i matsalen. Gossarne hade lekt med tennsoldater och inte alls varit inne i rummet.

"Jo, det är sant, Erik var där inne ett ögonblick", utbrast hon plötsligt och torkade svetten ur pannan. "Han letade efter sin trumma."

"Då är det väl han, som har gjort det, jag skall strax ta reda på honom."

"Ack, Henrik, han sover nu vår lille gosse", sade mamma och lade lugnande sin hand på faderns arm. Denne stod ett ögonblick tyst och såg med mulna blickar från Helmer till Dora.

"Ni har först och främst inte sett efter honom ordentligt", sade han till Dora. Det är er skyldighet att se till, vad som sker i huset, medan vi äro borta. Jag vill ha klarhet i den här saken. Alltså — ni har inte själv dragit ner vasen?"

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 3—9 Februari 1913.

M. 3. Mark. 8: 34—38. Jesu efterföljelse.
T. 4. v. 34. En korsets väg.
O. 5. v. 35. En livets väg.
T. 6. v. 36—37. Guld kan ingen frälsa.
F. 7. v. 38. Endast Jesus; därför i frimodighet hos honom!
L. 8. 2 Tim. 7. Han ger kraft.
S. 9. 2 Tim. 8. Icke blygas utan vittna om honom!

Söndagsskoltext för den 9 Februari.
1 söndagen i fastan.

Jesu efterföljelse.

Mark. 8: 34—38.

Minnesvers: 1 Petr. 2: 21. Därtill ären I kallade, emedan även Kristus har lidit för oss och lämnat oss en föresyn, på det att I skullen efterfölja hans fotspår.

BARNAVÄNNEN

Trettionde årgången, jubileumsårgång,

anmäles härmed till prenumeration för 1913.

År 1912 med allt mörker och ljus, som det burit till oss, ligger nu bakom oss, och ett nytt år slår upp sina portar för oss, och vi vilja med psalmisten bedja, under det vi gå in genom de portarna: "Mätta oss med din nåd, när morgonen gryr, så vilja vi jubla och vara glada i alla våra livsdagar". Uppfyllda och mättade av Guds nåd, kunna vi under jubel tåga framåt mot kommande dagar. Måtte Guds nåd i rikt mått förspörjas även i denna barnens tidning under jubileumsåret 1913.

***Tidningens redaktion och ledning** blir densamma som under alla de gångna åren. Åt tidningens innehåll och utstyrsel ägna vi allt fort den största omsorg, så att Barnavännen allt fort behåller sin plats i allra främsta ledet bland Skandinaviens barntidningar. Vi vilja att sol och friska vindar skola förnimmas bland barnen i våra hem och våra söndagsskolor. Endast det bästa är gott nog för barnen.*

***Tidningens innehåll** blir så omväxlande som dess utrymme medger. Guds ords levande utsäde vilja vi söka utså i barnasjälarna. Berättelser ur livet och barnavärlden, skildringar ur naturen och från missionsfälten, geografiska uppsatser och biografier, prisuppgifter m. m. skall göra innehållet omväxlande, tilltalande och fostrande.*

***Barnavännen** utkommer med ett nummer till varje söndag, rikt och fint illustrerad och tryckt å gott papper.*

***Tidningens pris** är 1 kr. 25 öre å postanstalterna. Vid rekvisition direkt hos Sv. Missionsförbundets Expedition, Barnhusgatan 10, Stockholm, av minst **tio exemplar** kostar den endast 80 öre exemplaret.*

*Som gratisbilaga följer söndagsskolans textbok för 1913 samt ett **16-sidigt vårnummer** för söndagsskolans vårfäster. Textboken fås extra för 5 öre exemplaret. För lärare och lärarinnor finnes den omtyckta **klass och textboken** interfolierad och bunden till 25 öre.*

*Vi bedja våra vänner i församlingarna och söndagsskolorna att söka hjälpa oss att få Barnavännen, **Svenska Missionsförbundets barntidning, till Sv. Missionsförbundets söndagsskolbarn.** Rekvirera skyndsammast hos Förbundets expedition, Stockholm.*

Uppsala i februari 1913.

J. B. GAUFFIN.

Tryckeri-A.-B. Ferm, Stockholm 1913.